

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/136/2018
Identifikačné číslo spisu: 3017200309
Dátum vydania rozhodnutia: 26.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:3017200309.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: MUDr. X. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX, XXX XX, právne zastúpenej Mgr. Jozefom Gáplovským, advokátom, so sídlom Centrum II 88, 018 41 Dubnica nad Váhom, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 38980-2/2017-BA z 28.07.2017, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 26. júla 2018, č.k. 15Sa/32/2017-45, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie p r e r u š u j e do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod evidenčným číslom spisu Rvp 361/2021.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 26. júla 2018, č. k. 15Sa/32/2017-45, zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovanej č. 38980-2/2017-BA z 28.07.2017 (ďalej „preskúmané rozhodnutie“).
2. Preskúmaným rozhodnutím žalovaná zamietla odvolanie žalobkyne a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica č. 289-32/2017-PB zo dňa 16.03.2017, ktorým pobočka rozhodla, že žalobkyňa ako samostatne zárobkovo činná osoba (SZČO) nezaniklo povinné nemocenské a povinné dôchodkové poistenie dňa 30.06.2009, ale zaniklo 31.12.2010.
3. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že v prejednávanej veci zostalo medzi účastníkmi sporné právne posúdenie postavenia žalobkyne ako SZČO ku dňu 30.06.2009. Žalobkyňa mala za to, že v dôsledku zrušenia povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti Trenčianskym samosprávnym krajom k uvedenému dňu stratila status SZČO. Naďalej však bola držiteľkou licencie L1A na výkon samostatnej zdravotníckej praxe v povolání lekár, ktorá ju oprávňovala na výkon podnikania, pre ktorú skutočnosť žalovaná zastávala názor, že žalobkyňa je stále SZČO pre účely povinného dôchodkového a povinného nemocenského poistenia, ktoré u nej naďalej trvalo aj po 30.06.2009 pre dosiahnutie príjmu za rok 2008 prevyšujúceho zákonnú hranicu 12-násobku vymeriavacieho základu. Krajský súd dospel k záveru, že žalobkyňa bola aj po 30.06.2009 považovaná

za SZČO, pretože bola naďalej držiteľom licencie L1A, ktorá sa považuje za oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného zákona zakladajúce status SZČO (§5 písm. c) zákona o sociálnom poistení v znení účinnom do 31.12.2010), a pretože dosiahla za rok 2008 kvalifikovaný príjem.

4. Rozsudok krajského súdu napadla žalobkyňa (sťažovateľka) kasačnou sťažnosťou, v ktorej namietala, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a právne posúdenie veci krajským súdom. Uviedla, že krajský súd nereaguje dostatočným spôsobom na jej argumentáciu, že vo výroku absentuje odkaz na relevantné právne predpisy a ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, ktoré právne predpisy oprávňujú žalovaného zmeniť predchádzajúce rozhodnutie o zániku povinného nemocenského poistenia po viac ako siedmich rokoch. Namietala, že žalovaná ju žiadnym spôsobom neupovedomila o začatí administratívneho konania a neumožnila jej vyjadriť sa k začatému konaniu. Podľa sťažovateľky si tento neústavný postup osvojil aj krajský súd, a preto je jeho rozsudok arbitrárny, nakoľko je vecou minimálnej slušnosti zo strany štátnych orgánov, ktorá je pretlmočením existencie základných ľudských práv a slobôd do reálneho života, predložiť zistené údaje a podklady na vyjadrenie a až následne vo veci rozhodnúť.

5. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadrila žalovaná, ktorá s rozhodnutím krajského súdu súhlasila. Uviedla, že podľa právnej úpravy do 31.12.2010, je právne významná len tá skutočnosť, že dotknutá fyzická osoba disponuje oprávnením, ktoré jej zakladá status SZČO. Iné podmienky ust. § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení neustanovoval. Držiteľ licencie L1A je oprávnený vykonávať zdravotnícke povolanie a dosahovať príjmy z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa § 6 zákona č. 595/2003 Z.z. Výkon činnosti na základe licencie L1A nie je podmienený vydaním povolenia na prevádzkovanie samostatného zdravotníckeho zariadenia, resp. povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti príslušným orgánom.

6. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 9Sžsk/136/2018 zo dňa 29.01.2020 bolo konanie v predmetnej veci prerušené do právoplatného rozhodnutia Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. 1Vs/3/2019, pretože v tomto konaní sa riešili otázky, ktoré mohli mať význam pre rozhodnutie kasačného súdu v právnej veci žalobkyne.

7. Dňa 24.11.2020 Veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1Vs/3/2019 rozhodol rozsudkom o zamietnutí kasačnej sťažnosti, v dôsledku čoho odpadla prekážka, pre ktorú bolo konanie vedené na tunajšom súde pod sp.zn. 9Sžsk/136/2018 prerušené, a z tohto dôvodu Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 9Sžsk/136/2018 zo dňa 03.12.2020 rozhodol o pokračovaní v konaní.

8. Medzičasom bola proti rozhodnutiu Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24.11.2020 podaná ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy SR.

9. Podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP, ak správny súd neurobí iné vhodné opatrenie, môže konanie uznesením prerušiť, ak prebieha súdne konanie alebo administratívne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam na rozhodnutie správneho súdu, alebo ak správny súd dal na takéto konanie podnet.

10. Keďže rozhodnutie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24.11.2020 bolo napadnuté ústavnou sťažnosťou, pričom výsledok konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky môže mať význam pre rozhodnutie kasačného súdu v právnej veci žalobkyne, kasačný súd pristúpil k procesnému postupu podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP a konanie v danej veci opätovne prerušil.

11. Podľa § 100 ods. 3 SSP, ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa procesné úkony a neplynú lehoty podľa tohto zákona. Len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, alebo uplynul čas, na ktorý sa konanie prerušilo, predseda senátu aj bez návrhu uznesením rozhodne o pokračovaní v konaní.

Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.